

[Parkov.]

rigtigt gjort opmærksom paa, at det, naar man nu forhaabentlig kom til en Lovgivning paa dette Omraade, vilde være nødvendigt at give ganske nøje Bestemmelser med Hensyn til, hvornaar der skulde være Indkaldelser til større Øvelser, og hvor ofte de skulde afholdes, saa man ikke kunde komme udenom saadanne Bestemmelser, saaledes at en Regering, der ikke havde det samme Sind overfor denne Sag som den nuværende Regering, kunde undlade at efterkomme Loven. Disse Bestemmelser maatte være saa klare, at de ikke var til at komme udenom. Det er ganske sikkert rigtigt, men jeg tror ogsaa, det vil være nødvendigt, at der kommer saadanne klare og udtrykkelige Bestemmelser ind med Hensyn til Kommandoforholdene. Paa samme Vis som det gælder indenfor Hæren, maa det ogsaa gælde indenfor Flaaden, at naar Kommandoen, Overkommandoen, i Krig skal ligge hos Viceadmiralen og Marine-staben, maa den ogsaa i Fredstid være hos disse Myndigheder. Det kan jeg ikke komme bort fra. Det vil i hvert Tilfælde blive nødvendigt, at man under Udvalgets Arbejde optager saadanne Bestemmelser i Loven. Men jeg tillod mig tillige at henstille, at den højtærede Minister allerede nu administrativt ændrede dette Forhold, thi dertil behøves ingen Lovændring. Naar jeg har sagt, at de nævnte Myndigheder skulde have Kommandoen, var det naturligvis underforstaaet „under Ministeren“, der i alle Tilfælde har Ansvar, men der kommer intet Mellemed ind mellem Ministeren selv og disse Myndigheder. Det er nemlig ikke tilstrækkeligt, at man, for at de Maal, som er opstillet, virkelig kan naas, og at man har en rimelig Udsigt til, at de kan naas med saa ringe Ofre som muligt, har Værn, som baade kvantitativt og kvalitativt er saadan udstyret, at et saadant Haab ikke er forfængeligt; Ledelsen maa selvfølgelig ogsaa være paa Højde med Begivenhederne, og det tror jeg ikke, vi kan faa den, uden at vi ogsaa i Fred giver dem Lejlighed til at have denne Ledelse.

Med disse Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister har jeg i nogen Maade ogsaa givet Svar paa de Udtalelser, som blev fremsat i Gaar af Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen. Jeg mener derfor ikke, der er nogen Anledning til at komme nærmere ind derpaa. Det ærede Medlem regner stadig med Mulighed for en Forhandling og en Forstaaelse, og jeg indrømmer, at det gør jeg ogsaa. Jeg tror derfor ikke, det nytter noget, at vi

nærmere trækker Linierne op for, hvor langt den ene eller den anden Part nødvendigvis maa imødekomme den anden, for at der kan komme et Resultat ud deraf. De kommende Forhandlinger maa vise, om det er nødvendigt. Men jeg kan ikke undlade at gentage, saa ofte der bliver Lejlighed dertil, at det maa man ogsaa fra Venstres Side være fuldkommen klar paa, at noget ringere end det, vi har i Øjeblikket, noget ringere end det, Loven af 1922, fuldt gennemført, kan byde os, *kan og vil* vi ikke gaa med til. Der kan være Tale om Ændringer paa en eller anden Maade, navnlig tekniske Ændringer, i denne Lov, men en *Foringelse af Forsvaret* kan ikke faa Støtte hos os.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen var jo ogsaa meget streng i Dag. Jeg troede dog, han havde faaet Afløb for sin Vrede og sin Harm forleden Dag, men det havde han ikke, han fortsatte nøjagtig i det samme Spor; for en stor Del gentog han sig, og det var nogenlunde de samme Betragtninger, vi hørte forleden Dag, som vi hørte ogsaa nu i Dag. Men nu var det ærede Medlem saa glad ved, at han havde faaet sat nogen paa Anklagebænken, det var Venstre, og det var det konservative Folkeparti. Jeg tror ikke, det med Rette kan siges, at det ærede Medlem har faaet anbragt os dér. Vi har villigt erkendt, hvorledes Stillingen er, vi har villigt erkendt, at vi muligt burde og kunde have gjort Forsøg paa at bringe noget mere ud af de Bevillinger, end det er lykkedes, men vi har tillige gjort opmærksom paa, at det naturligvis, som Tilfældet nu en Gang er for et Mindretal her i Salen, var umuligt at gennemføre noget, naar ikke vi kunde finde Tilslutning dertil fra anden Side. Jeg nævnte da ogsaa nogle enkelte Punkter, hvor det netop paa vort Initiativ var lykkedes at skaffe nogle større Bevillinger, navnlig til Flaaden. Nej, jeg vilde meget hellere placere det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen paa Anklagebænken, og jeg mener, at han skal faa Lov til at sidde dér, jeg kan ikke løse ham derfra. Han har selv erkendt, at da han var Minister og altsaa havde Ansvar for de gældende Loves Opretholdelse, da gjorde han ihærdige Forsøg paa at sabotere disse Love, da gjorde han ihærdige Forsøg paa at stryge Bevillinger, som var en Forudsætning for disse Love. Jeg tror, det ærede Medlem skal faa Lov til at blive siddende paa denne Anklagebænk. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, den tidligere Minister, glædede sig over, at han havde gjort dette Forsøg paa at ødelægge gældende Love. Det ærede Medlem glædede sig; men jeg synes dog,